

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/13/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6811010171
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6811010171.1

Uznesenie

Krajský súd Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoj Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 24. februára 2016, prejednal odvolania obžalovaného H. D. a okresného prokurátora, proti rozsudku Okresného súdu Revúca z 09.12.2015, sp.zn. 2T/94/2011 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného H. D. a okresného prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného H. D. za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. a v bode 2/ obžaloby z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1,3 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenej dobe a na nezistenom mieste si obžalovaný H. D. nezisteným spôsobom zadovážil a prechovával 0,173 g kryštalického prášku s obsahom zmesi metamfetamínu hydrochloridu a kreatínu, následne dňa 22. februára 2010 okolo 09.00 hod. v A., na ulici V. V., na prízemí obytného bloku č. XXXX v prevádzke maloobchodu „Trafika“, po predchádzajúcej vzájomnej dohode predal už odsúdenému L. R. 0,173 g toho kryštalického prášku s obsahom zmesi metamfetamínu hydrochloridu a kreatínu zabaleného v polyetylénovom vrecku za sumu 15,- Eur pre jeho osobnú potrebu, pričom celkové množstvo 0,173 g zmesi metamfetamínu hydrochloridu a kreatínu s obsahom bázy metamfetamínu priemerných 24,6 % hmotnostných predstavuje 1 - 2 obvykle jednorázové dávky, pričom metamfetamín je zaradený do II. skupiny psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zákone č. 13/2004 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 139/1988 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení zákona č. 260/1999 Z.z.,

2/ v presne nezistený deň v mesiaci október roku 2009 v A., na ulici D.. XXX/X, sa už odsúdený A. H. cez garáž, ktorú mal riadne prenajatú od spoločnosti SKLOTEX Revúca, s.r.o., Revúca, vlámal do dielne - strihárne, ktorá patrí taktiež spoločnosti SKLOTEX Revúca, s.r.o. tak, že vytrhol petlicu na dverách vedúcich z prenajatej garáže na chodbu a odtiaľ do priestorov dielne - strihárne, následne vnikol do vnútorných priestorov dielne - strihárne, odkiaľ odcudzil kovový nerezový materiál - 12 ks nástrekov pochádzajúcich z nerezových vložiek do vyvracích a bieliacich aparátov v celkovej hodnote 163,- Eur, takto odcudzený materiál naložil na káru a speňažil v zberných surovinách W. H. - ALCU Revúca, IČO: 32975491, následne v dňoch 10. októbra a 11. októbra 2009 už spoločne s obžalovaným H. D. vošli cez prenajatú garáž a už neuzamknuté dvere do chodby a odtiaľ do dielne - strihárne, patriacej spoločnosti SKLOTEX Revúca, s.r.o., Revúca, kde pomocou flexi-brúsky, ktorú zabezpečil obžalovaný H. D., porezali na menšie kusy ďalší kovový nerezový materiál - 4 ks vložiek do vyvracích a bieliacich aparátov a 124 ks nástrekov na cievky v celkovej hodnote 10.685,- Eur, takto porezaný kovový materiál spoločne poprenášali do prenajatej garáže, naložili ho do pripravených motorových vozidiel zn. Peugeot

Partner ev.č. A. XXX K. a Iveco Turbo Daily ev.č. A. XXX K., ktoré taktiež zabezpečil obžalovaný H. D. a následne takto odcudzený a popílený kovový nerezový materiál speňažili v zberných surovinách W. H.-ALCU Revúca, IČO: 32975491, čím svojim konaním spôsobil už odsúdený A. H. samostatne spoločnosti SKLOTEX Revúca, s.r.o., Priemyselná 306/9, Revúca, IČO: 31581692, majetkovú škodu vo výške 163,- Eur a spoločne s obžalovaným H. D. spôsobili spoločnosti SKLOTEX Revúca, s.r.o., Priemyselná 306/9, Revúca, IČO: 31581692, majetkovú škodu vo výške 163,- Eur, ktorá bola určená znaleckým posudkom B.. L., na sumu 10.685,- Eur.

Za to bol odsúdený podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a súčasne uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. určil skúšobnú dobu na tri roky. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému B.. K. L.kodu v sume 10.685,- Eur.

Vo vzťahu k uloženému podmienecnému trestu s probačným dohľadom podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. bola obžalovanému uložená povinnosť podrobiť sa programu sociálneho výcviku alebo inému výchovného programu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie na jednej strane obžalovaný a na druhej strane okresný prokurátor. Okresný prokurátor sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a uložiť obžalovanému nepodmienečný trest, uložený trest považuje za neprimerane mierny a nezákonný.

V dôvodoch odvolania ďalej poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa pochybil a nezákonne vychádzal pri ukladaní trestu zo základnej trestnej sadzby, ktorá je pri tomto zločine v rozmedzí tri až desať rokov. V odôvodnení opomenul, že obžalovaný H. D. spáchal dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden trestný čin je zločinom. V takomto prípade sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Teda pri ukladaní trestu mal súd vychádzať z trestnej sadzby troch rokov až trinásť rokov odňatia slobody v zmysle ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. Trest bol uložený na samej spodnej hranici zákonnej sadzby bez aplikácie ust. § 41 ods. 2 Tr. zák.

V ďalšom poukazuje na postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, na ktorú poukazuje v predchádzajúcom uznesení aj krajský súd z 21.08.2013 na zvolený spôsob obhajoby obžalovaného, keď sa nepriznal k spáchaniu trestnej činnosti, trestnú činnosť neolutoval, neprejavil vôbec snahu nahradiť spôsobenú škodu poškodenej strane. Obžalovaný naproti tomu písomnými a ústnymi podaniami hrubo osočoval a obviňoval zo zaujatosti a nestrannosti príslušníkov orgánov prípravného konania, ako aj znalcov a podobne. Činnosť policajtov a prokuratúry škandalizoval a medializoval aj vo vystúpení v TV Markíza a k takémuto spôsobu obhajoby sa obžalovaný vrátil aj po zrušení predchádzajúceho rozsudku okresného súdu, keď napadol písomnými podaniami už aj predsedu senátu okresného súdu a všetkých členov senátu Okresného súdu Revúca, a to pre zaujatosť a žiadal poveriť na prejednanie vecí iný nestranný súd. Okrem toho predsedu senátu okresného súdu označil za hanbu slovenskej justície, ktorý nemá žiadne právo odvolávať sa na svoje vnútorné presvedčenie, založené vraj na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

S prihliadnutím na druh trestnej činnosti, aj pokiaľ ide o druhý skutok, kde spôsobil svojím konaním škodu až 10.685,- Eur, nevidí okresný prokurátor dôvod na ukladanie trestu na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, ale ukladať trest vo zvýšenej trestnej sadzbe s uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody. Pokiaľ súd zohľadnil plynutie času pri ukladaní trestu, poukazuje na to, že tieto prieťahy v konaní a dĺžku trvania celého procesu spôsobil obžalovaný svojimi neodôvodnenými podaniami a teda nie je dôvod na takéto prihliadanie, na uplynutú dobu od spáchania predmetného skutku.

Obžalovaný sa odvolaním domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a oslobodenia spod obžaloby v celom rozsahu z dôvodov ust. § 285 písm. c) Tr. por.

V dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom obhajcu rozoberá celkovú dôkaznú situáciu, ktorá nemôže viesť k takým záverom skutkovým a právnym, ako to ustálil súd prvého stupňa, preto nepovažuje rozsudok okresného súdu za správny, zákonný a spravodlivý. Poukázal na to, že predchádzajúce dva rozsudky okresného súdu boli zrušené odvolacím súdom, kde odvolací súd vyčítal súdu prvého stupňa nedostatočnú presvedčivosť a preskúmateľnosť rozsudkov pre ich spoločné hodnotenie dôkazov, ktorými tento rozsudok trpí opakovane. Súd prvého stupňa pochybil hlavne v ust. § 2 ods. 6, ods. 12 Tr. por., § 220 Tr. por., pretože súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal obhajobou obvineného H. D. v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní, pritom pretrvávajú pochybnosti o výpovediach už odsúdeného vo veci L. R., nekriticky hodnotí vieryhodnosť jeho výpovede ako vieryhodnú, opomenul však prihliadnúť na výpovede svedkov K., Q., L., T. a G., ktorí potvrdzujú obhajobu obžalovaného a v podstate malo ísť o snahu polície usvedčiť cestou R. z predmetnej trestnej činnosti H. D. mladšieho. Toto im povedal sám R., teda hlavne svedkovi K. a T., pritom R., resp. ostatní svedkovia, svedčiaci týmto smerom v neprospech obžalovaného D., mali obísť beztrestne, resp. obžalovaný H. D. mal skončiť len s podmienkou. Tiež obžalovaný R. nemal mať potom problémy s trestným stíhaním, maximálne, pokiaľ by bol odsúdený, tak na nejakú podmienku. Obdobne mal súd hodnotiť tieto dôkazy ako dôkazy, ktoré majú odpútať pozornosť od trestnej činnosti R. a usvedčovať z drogovej trestnej činnosti H. D..

Pokiaľ ide o výsledky telefonických odposluchov rozhovorov medzi obžalovaným H. D., R., G. a G., tie nepreukazujú, že by H. D. bol v kritickom čase v kontakte s drogami a z celého napadnutého rozsudku nevyplyva, z akej konkrétnej nahrávky k tomuto záveru súd dospel, v ktorej jeho časti, aby mohol konštatovať závery o usvedčovaní v zmysle dôvodovej časti rozsudku.

Pochybnosti súdu aj tvrdenia polície, že odvážali v lekárni obsah sáčku po jeho zadržaní z 22.02.2009, o čom vypovedal U.. A. E., pretože údajne mala byť zistená váha tohto sáčku asi 55 g a následne v inej lekárni, resp. na šestnástej strane rozsudku súd tvrdí, že biela kryštalická látka príslušníkmi polície bola odvážená v lekárni, v meste Revúca, s obsahom váhy 0,173 g. Nie je potom zistiteľné, ako sa dopracoval k hodnote 0,173 g. Táto hmotnosť bielej kryštalickej látky bola zaistená v priebehu znaleckého dokazovania kriminalistického expertízneho ústavu PZ, nebola teda zistená pri odvážaní príslušníkmi polície v lekárni, v meste Revúca. Logickým vyústením je potom konštatovanie, že ak hmotnosť obsahu sáčku, teda bielej kryštalickej látky, zistená znalcami bola 0,173 g a hmotnosť obhajobou predložených sáčkov, v porovnateľnej veľkosti so sáčkom, ktorý údajne vydal obžalovaný R., sa pohybovala v rozpätí 0,27 až 0,29 g, tak výsledná hmotnosť sáčku s obsahom bieleho prášku mohla byť maximálne 0,463 g. Túto obhajobu súd prvého stupňa zhodnotil nezodpovedne, pre súd pritom nie je dôležité, kde sa podelo 0,09 g váhy objemu sáčku.

K pochybeniu došlo potom aj pri vydávaní vecí, a to veci dôležitej pre trestné konanie, keď obžalovaný nebol vyzvaný na vydanie vecí, ktorá bola neskôr znaleckým dokazovaním ustálená ako z metamfetamínu, hydrochloridu a kreatínu, s obsahom bázy metamfetamínu, priemerných 24,6 hmotnostných jednotiek, keďže nebola predložená policajtovi podľa § 10 ods. 8 Tr. por., následná konvalidácia takéhoto postupu vyhodnotenia zápisnice o odovzdaní vecí príslušníkmi policajného zboru, ktorých nemožno považovať za policajtov podľa § 10 ods. 8 Tr. por. nemožno slúžiť ako dôkaz v trestnom konaní.

Pokiaľ ide o druhý skutok, podľa jeho názoru neexistuje žiadny dôkaz, ktorý by jednoznačne bez najmenších pochybností mohol odôvodniť rozhodnutie súdu prvého stupňa o vine H. D. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1,3 písm. a) Tr. zák., spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Tr. zák. Poukazuje na výpoveď svedka H., ktorý priznal, že obžalovaného D. mladšieho si len prizval na pomoc, na odvezenie väčších kusov ukradnutého kovového materiálu a obžalovaný D. mladší pomáhal nielen s nakladaním predmetných kovových vecí, ale aj za tým účelom, aj ich popílením, na ktoré sa použila píla, ktorú priniesol obžalovaný D. mladší, takto mal usvedčovať obžalovaného D. svedok H., resp. spolupáchatel', podľa názoru a odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa. Na druhej strane nebral v úvahu obhajobu obžalovaného D., že iba pomáhal H. s odvozom kovového materiálu.

Krajský súd na základe odvolaní odvolateľov preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku a konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, a zistil, že odvolania odvolateľov nie sú dôvodné.

V úvode musí odvolací súd konštatovať, že rozhodoval v tejto veci už po tretíkrát po predchádzajúcom zrušení rozsudkov okresného súdu. Posledným rozsudkom súd prvého stupňa oslobodil obžalovaného H. D. spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák., pritom vina druhého skutku bola súdom prvého stupňa uznaná podľa obžaloby.

Odvolací súd vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie s vytknutím pochybení, hlavne vo vzťahu k prvému skutku podľa obžaloby, teda v oslobodzujúcej časti rozsudku, a to uznesením z 03.06.2015 sp.zn. 3To/60/2015. Súdu prvého stupňa opätovne vytkol pochybenie hlavne v nerešpektovaní tak ustanovení Trestného poriadku v § 2 ods. 10, 12 a § 168 ods. 1 Tr. por., ale aj iných zákonných ustanovení s nimi súvisiacimi v rámci vedenia hlavného pojednávania, rozhodovania a vyhotovenia rozsudku v písomnej forme.

V súvislosti s napadnutým rozsudkom musí odvolací súd konštatovať, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov.

V dôvodovej časti písomného vyhotovenia rozsudku súd v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za preukázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivito i v ich súhrne.

Súd prvého stupňa vo vzťahu k obidvom skutkom vyhodnotil dôkazy na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por. a takéto hodnotenie dôkazov vedie aj odvolací súd k jednoznačnému záveru, že obžalovaný sa dopustil obidvoch skutkov, a teda aj zločinu a prečinu v zmysle právneho posúdenia týchto skutkov vo výrokovvej časti rozsudku.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa, na rozdiel od predchádzajúcich jeho rozsudkov, v dôvodovej časti písomného vyhotovenia rozsudku dostatočne zrozumiteľne a zákonným spôsobom odôvodnil všetky výroky napadnutého rozsudku, teda tak vo vzťahu k skutkovým záverom, ako aj k jeho právnym posúdeniam, odvolací súd v ďalšom na ne iba poukazuje, nakoľko si v zásade osvojil takéto hodnotenie dôkazov a stotožňuje sa s ním.

Reagujúc na odvolania odvolateľov odvolací súd musí konštatovať, hlavne smerom k otázke viny namietanej iba obžalovaným H. D., že skutočne v rámci vykonaného dokazovania došlo ku rôznym nepresnostiam z hľadiska vykonávaného dokazovania, nedotiahnutia jednotlivých výpovedí hlavne, u svedkov, do presnejších formulácií, na druhej strane však možno konštatovať, že po vykonaní dokazovania v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní u obžalovaného H. D. vo vzťahu k prvému skutku nevidí odvolací súd v jeho obhajobe také dôkazné podklady, s výnimkou vytrhnutia z kontextu iných dôkazov, ktoré by dostatočne presvedčivo mohli spôsobiť vážne pochybnosti o celkovej dôkaznej situácii a vine obžalovaného vo vzťahu k obidvom skutkom. Pokiaľ ide o prvý skutok, dostatočne hodnotenými dôkazmi, výpoveďami svedkov, a to aj v súvislosti s ich zmenami v prospech obžalovaného práve H. R., má za následok, že je opodstatnené konštatovanie aj súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, že výpoveď svedka B. T. v prípravnom konaní v jeho prvej verzii možno považovať za najpresnejšiu a vierohodnú. Predovšetkým z toho dôvodu, že zodpovedala ostatným dôkazom dovtedy vo veci vykonaných, od výpovedí obvinených R., ako aj D., a dôkazov zabezpečených príslušníkmi polície, úkonov ohliadky zabezpečenia stôp v predajni H. D. staršieho v prítomnosti H. D. mladšieho, teda obžalovaného, a potom aj spoluobvineného L. R.. Následne výpovede svedka B. T., spoluobvineného H. D. a teraz už svedka, L. R., jednoznačne potvrdzujú smer obhajoby obžalovaného, spochybniť ich vlastné výpovede a dôkazy dovtedy zabezpečené, a to z hľadiska procesného ich nezákonným zabezpečením, resp. výsluchmi a postupmi polície, a to aj údajným ovplyvňovaním svedkov. Nejasnosti so zabezpečením a vážením stôp boli vysvetlené hlavne na poslednom hlavnom pojednávaní na okresnom súde, zástupcami z radov policajtov vykonávajúcich úkony prípravného konania, ako vyšetrovateľa B. G. W., kriminalistického technika G. L., ktorý bol v rámci hlavného pojednávania konfrontovaný s výpoveďami obžalovaného D., a jeho výpovede, na rozdiel od výpovedí obžalovaného D., sú potvrdzované ostatnými dôkazmi, a to svedkov T., E. a E.. Treba poukázať na tú skutočnosť, že pokiaľ je spochybňovaná prvá výpoveď svedka B. T. v prípravnom konaní, keď následne v ďalšej výpovedi mesiac na to zmenil výpoveď v prospech obžalovaného, treba uviesť, že táto výpoveď ako nesprávne údajne protokolovaná podľa vyjadrení svedka B. T., bola vykonaná vyšetrovateľom nielen

za prítomnosti obhajcu obžalovaného, ale aj za účasti okresného prokurátora. Pokiaľ bol vypočutý vyšetrovateľ B. W., z jeho výpovede vyplýva, že zaznamenal v prvej výpovedi obžalovaného len to, čo v skutočnosti tento svedok povedal a treba brať v úvahu aj upozornenie okresného prokurátora na priame pozorovanie na hlavnom pojednávaní, kde poukazuje na konfrontáciu medzi vyšetrovateľom a svedkom T., ktorý priamo do očí nebol schopný jednoznačne potvrdiť tú verziu, že mal byť vyšetrovateľom alebo iným policajtom nahovárany na krivú výpoveď v neprospech obžalovaného H. D., mal sa zmôcť iba na odvráteným pohľadom vyslovené konštatovanie, že je možné, že bol navedený na svoju výpoveď. Takto v prítomnosti toho, kto ho mal naviesť na krivú výpoveď, bolo aj pre svedka zložitejšie potvrdiť zmenenú výpoveď a nepravdivé tvrdenia o ovplyvňovaní vyšetrovateľom, vychádzajúc z verzie svedka obžalovaného L. R., resp. potom ako svedka, ktorý sa snažil následne ovplyvniť obžalovaného H. D.. Neobstojí spochybňovanie telefonických nahrávok z komunikácie obžalovaného H. D. s dodávateľmi, resp. odberateľmi, pretože v jednom prípade dokonca obžalovaný D. sám použil slová „zožeň mi drogy“ vo vzťahu k svedkovi G. 19.01.2010, hoci následná obhajoba obžalovaného sa nesie v duchu, že vôbec nikdy nemal obžalovaný nejaké problémy s drogami, ich užívaním, zabezpečovaním, obchodovaním s nimi.

Absolútne nevieryhodne potom vyznieva samotná výpoveď svedka G., ktorý údajne po telefóne imitoval otca obžalovaného, teda H. D. staršieho, malo ísť o nejaký žart alebo niečo podobné, nešlo o skutočnú a vážnu otázku alebo dopyt po drogách. Išlo by o zvaženiahodnú obhajobu, pokiaľ by tu neexistovali ostatné hovory a tieto je možné identifikovať zo strany obžalovaného priamo ako rozhovory o droge, bez akéhokoľvek žartovného podtónu, a to aj v kódovanom alebo šifrovanom jazyku, ale z kontextu obsahu dôkazov ostatných a samotných týchto rozhovorov možno jednoznačne ustáliť, že išlo o skryté viac alebo menej podarené rozhovory o drogách medzi odberateľmi, distribútormi a užívateľmi tejto konkrétnej veci alebo vo vzťahu aj k ďalším osobám. Z týchto dôkazov potom vyplýva aj presvedčivo vyslovený záver aj súdom prvého stupňa, že obžalovaný kupoval drogy hlavne od svedka G., keď trestná činnosť obžalovaného v inom konaní bola objasnená a z jej záverov vyplýva, že obžalovaný v roku 2010 kupoval práve od tohto dílera drogy za 20 až 30,- Eur za pervitín.

Vychádzajúc hlavne z týchto úvah a dôkazov odvolací súd nemôže nasvedčiť obhajobe obžalovaného a aj námietkam v zmysle odvolania, že doteraz zabezpečené dôkazy dostatočne presvedčivo obžalovaného H. D. neusvedčujú zo spáchania skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku. Rovnako je tomu aj pri skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, kde však už odvolací súd iba poukazuje na odôvodnenie v zmysle dôvodovej časti rozsudku, v ktorej tiež dostatočne presvedčivo vo vzťahu k výrokovej časti rozsudku ku skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, vrátane právneho posúdenia obidvoch skutkov.

Pokiaľ odvolanie obžalovaného smerovalo do výroku o vine, je zjavné, že sa domáhal oslobodenia spod obžaloby, jeho odvolanie smerovalo teda voči celému rozsudku a teda aj vo výroku o treste, voči ktorému podal odvolanie výhradne aj okresný prokurátor v neprospech obžalovaného. Odvolací súd pri hodnotení dôkazov, majúc vplyv na rozhodnutie o druhu a výmere trestu, dospel k zhodnému záveru, ako súd prvého stupňa, že u obžalovaného v rámci ukladania úhrnného trestu splní zákonom sledovaný účel aj trest uložený okresným súdom v napadnutom rozsudku, pretože ide o trest v nie zanedbateľnej výmere, teda vo výmere troch rokov so skúšobnou dobou na tri roky, počas ktorej obžalovaný nebude môcť spáchať žiadnu protizákonnú činnosť, aby nedošlo k nariadeniu teraz podmiennečne odloženého trestu odňatia slobody. Okrem toho jeho povinnosťou je zúčastniť sa a absolvovať počas skúšobnej doby aj sociálny výcvik, v rámci aj výkonu a probačného dohľadu nad správaním obžalovaného prostredníctvom probačného a mediačného úradníka, resp. inému výchovnému programu, zameranému na zmenu spôsobu života obžalovaného, smerujúceho k vedeniu obžalovaného žiť a živiť sa zákonným spôsobom a vyhýbať sa páchaniu akejkoľvek trestnej činnosti, resp. iných trestných skutkov v zmysle priestupkov a podobne. Pokiaľ obžalovaný počas tejto dlhšej skúšobnej doby bude viesť riadny život, potom uložený trest odňatia slobody splní zákonom sledovaný účel, a to aj z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie. Pokiaľ však v skúšobnej dobe nedôjde k osvedčeniu pre pokračovanie v predchádzajúcom spôsobe života, dôjde zjavne pri jeho neosvedčení sa k obligatórnemu nariadeniu podmiennečne odloženého trestu odňatia slobody.

Neobstojí tvrdenie okresného prokurátora, že trest odňatia slobody vo výmere troch rokov je trestom uloženým pod dolnú hranicu trestnej sadzby alebo nezákonný trest z pohľadu ukladania na dolnej hranici trestnej sadzby, či už zvýšenej alebo základnej trestnej sadzby, pretože v základnej sadzbe i vo vyššej

trestnej sadzbe ide o trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, ktorého výkon podmiennečne odložiť je možné za splnenia zákonných podmienok ust. § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1,2 a potom aj § 51 ods. 4 písm. b) Tr. zák. Pokiaľ ide o trestnú sadzbu účinnú v čase spáchania predmetného skutku vo výmere 4 až 10 rokov v roku 2011, súd prvého stupňa nesporne vychádzal z trestnej sadzby podľa zákona účinného v čase jeho rozhodovania, a to v prospech obžalovaného v zmysle aplikácie ust. § 2 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého

trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Vychádzajúc z uloženého trestu, zákonných ustanovení aplikovaných pri rozhodovaní o jeho druhu a výmere v zmysle § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák., odvolací súd konštatuje, že v tejto časti považuje napadnutý rozsudok tiež za zákonný.

Súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému pri skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, objektívne jeho suma je potvrdzovaná aj znaleckým dokazovaním.

Po rozbere dôkaznej situácie v predmetnej veci dospel odvolací súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku k záveru, že napadnutý rozsudok je v celom rozsahu zákonný, a preto odvolania okresného prokurátora, ako aj obžalovaného H. Pavka ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.